

CON ONGI

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Số 61

10 11

TUẦN LỄ TỪ 15-5
ĐẾN 22-5-1969

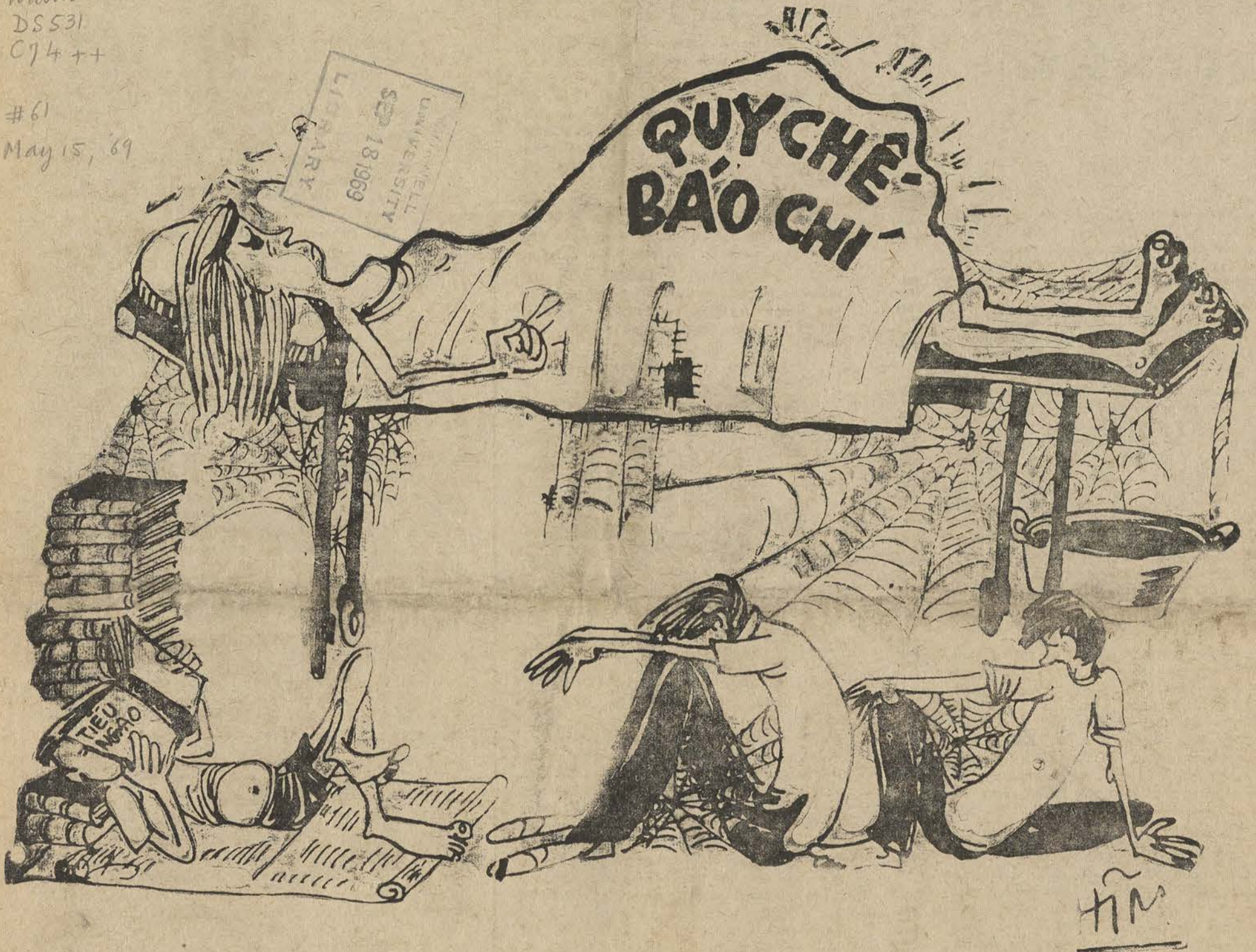
CHỦ TIỆM : MINH VÔ

ĐẦU BẾP : THƯƠNG SINH

CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH ỚNG NÓI 24.901

Wasm
DS531
C74++

#61
May 15, 69

Một quy chế công bằng, hợp lý, không phản Y học cho Y tá, cán sự Y tế và nữ hộ sinh Quốc gia

Bài của MA CAO
(Thạc sĩ Chu la)

Phải nói ngay cái dự luật 64/69 H.P. nó vừa bản lại vừa bản, đáng để cầm phạt. Vì nó phản y học, nó mị sự vô học và chỉ nhằm bênh vực quyền lợi của thợ chích đạo. Dự luật 64/69 nếu được hợp thức hóa, nó sẽ đưa y học trở về thuở hoang sơ, đồng thời khuyến khích các cuộc vận động làm thấp hèn xã hội xuống mức thê thảm nhất. Tôi biết, ông Trần văn Louis chỉ là nạn nhân của dự luật 64/69. Bọn điều đóm quanh ông đã đưa ông đến bực đường cùng. Để ông bị

mang tiếng «lừa thầy phản bạn» — Sinh viên Y khoa công kích ông trong Nội san của họ — bị những người thức giả chế trách. Rồi, vì tự ái, ông Louis đành «dẫn thân» vào cuộc phưu lưu oan nghiệt.

Tại sao một người thông minh, sáng suốt như ông Trần văn Louis lại có thể bị lôi cuốn vào dự luật 64/69? Truy nguyên ra và khi biết cha đẻ dự luật 64/69 không phải là ông, tôi rất lấy làm một sự tội nghiệp ông. Bọn điều đóm quanh ông thủ lợi để ông chịu tiếng xấu. Nhưng

ông Louis vẫn có «hóa công giải pháp» nếu ông thức thời, dẹp tự ái cá nhân và chống luôn cái điều mọi người trí thức muốn chống. Tôi tưởng 1 giải pháp danh dự cho ông Louis lúc này là phải hủy diệt cái dự luật 64/69 để thay thế ngay bằng 1 dự thảo quy chế khác nhằm bênh vực y tá tốt nghiệp quốc gia, cán sự y tế và nữ hộ sinh. Những người có khả năng y tế, được học đến nơi đến chốn mới đáng được bênh vực. Dĩ nhiên, quy chế cho họ cũng phải công bằng, hợp lý và không phản y học.

Trước sau, tôi vẫn không chấp nhận thợ chích đạo hóa

trang bằng danh từ y tá tư, những kẻ chỉ học từ 6 tuần đến 6 tháng mà đòi năm sinh mạng của bệnh nhân trong tay. «Làm thầy thuốc mà làm thì giết một người». Thực tế, bọn thợ chích đạo đã âm thầm giết bao nhiêu người chết rồi. Vụ thợ chích đạo bẻ gãy tay hài nhi là bằng chứng rõ rệt nhất. Ông Trần văn Louis hẳn đã hiểu thế. Nếu ông dám hủy bỏ dự luật 64/69, thay thế bằng một dự thảo quy chế như tôi vừa trình bày, ông sẽ lấy lại niềm tin của Sinh viên Y khoa, của Tuổi Trẻ và xã hội sẽ không lâm vào cảnh xáo trộn trật tự nữa. Ông Louis nghĩ sao?

đàn anh đời lập với nhà nước đàn em đời lập với nhà bếp

Thợ chích đạo cần thiết hay Thương phế binh cần thiết

Ngót một tháng nay, kể từ ngày trái bom bắn mang tên Dự Luật 64169 H. P. được tung ra với nhiều âm mưu dè tiện của cha đê ra nó và bọn kèn kèn châu rìa chờ mớ lợi lộc, những người có ý thức, có trách nhiệm với sinh mạng của đồng bào đã thay phiên nhau lên tiếng. Toàn là những tiếng nói miệt thị bọn mị dân, bọn chủ trương "cần lương hơn cần phẩm", bọn muốn phá thác sức khỏe và sinh mạng của đồng bào nghèo vào tay bọn ngu xuẩn, bọn điếc không sợ súng, bọn không có một tí khả năng y tế nào. Bài này không nhằm đối thoại với công ty Dự luật 64169 HP mà chỉ muốn hỏi nhà nước xem Thương phế binh đã có một quy chế công bằng và hợp lý chưa?

Thương phế binh, một thực trạng chua xót chỉ được lãng mạn hóa bằng âm nhạc của Phạm Duy: "Ngày trở về có anh thương binh lấy vợ hiền lành. Vì thương yêu anh nên ngày trở về có con trâu xanh hết lòng giúp đỡ. Gió mát trăng thanh, ôi ngày trở về có anh thương binh sống đời hòa bình"... Không đúng đâu.

Những người đã hy sinh xương máu cho Tổ quốc, đã cụt bố nó tay, mất mẹ nó chân, mù cha nó mắt, nát bà nó mắt, "máu đào đã tưới trên thân bao nhiêu quân thù", để trở về sống những ngày thật thê thảm. Hãy nhìn họ đây xe bán vé... Xô số Kiến Thiết Quốc gia, hãy thấy họ đeo kính đen quờ quạng gập bực trên đường phố, hãy xem họ chống nạng mò đi kiếm việc! Chỉ cần quan sát qua loa thế thôi cũng đủ tởm tái mà nói rằng... Tô quốc bạc heo thấy mò!

Họ cần phải được cái gọi là Bộ Xã Hội - Cứu trợ ưu tiên săn sóc, an ủi họ. Nhưng cái đồ Xã Hội - Cứu trợ đã ngoảnh mặt làm ngơ. Trong khi Quốc phòng ngồng ngang trăm việc cần đối phó. Nghị sĩ Trần Văn Đôn, dân biểu Nguyễn Trọng Nho đã lên tiếng cần phải gấp rút soạn thảo một quy chế cho Thương phế binh. Sự lên tiếng của hai nhà Lập pháp này chìm trong sa mạc lãnh đạm. Người ta khờ mà bị quấy rủ bởi nạng gỗ, nạng sắt và những khuôn mặt đó đã từng làm cho quê hương hãnh diện. Do đó, người ta mê say soạn thảo dự luật 64169 để bênh vực quyền lợi cho thợ chích đạo. Và người ta cài y tá vào cuộc, dù y tá ngoảnh mặt làm ngơ. Không một người y tá quốc gia nào tỏ ra thêm thương cái dự luật 64169 cả. Thấy chưa, Bộ Y tế Xã hội và Cứu trợ đã quên Thương phế binh, những người đã hy sinh thiết thực cho Tổ quốc để... tàn tật thợ chích đạo!

Dự luật 64169 HP là một vết ố nhục, là cái trường huấn luyện sát nhân, là tác phẩm nham nhảm của lũ ngợm muốn trở thành thần tượng của thợ chích đạo. Cần phải hủy diệt nó từ trứng nước. Muốn có một quy chế công bằng, hợp lý, không phân y học cho y tá (không phải cho thợ chích đạo), quy chế đó bắt buộc phải được mọi giới đồng bào tham khảo ý kiến chứ không để cho công ty của ông Louis độc quyền đầu thầu. Và trước khi có quy chế y tá, phải có quy chế Thương phế binh đã. Tôi mong nhà nước đừng làm ngơ vụ này.

Tác giả dự luật 64-69 HP, theo sự tiết lộ của nhật báo Hòa Bình và một vài nhân vật quốc hội, là ông bác sĩ Nguyễn Tấn Chức. A, ông Nguyễn Tấn Chức, cố vấn kiêm đốc tờ riêng của tướng Đỗ Mậu thuộc ông Trương Đâu quả gáo làm Phó Thủ tướng đặc trách Văn Hóa Xã Hội. Tôi nhớ ông này rồi. Khuôn mặt u ám rất thiếu thông minh, cái bụng phệ như chứa nhiều bơ sữa. Hồi xảy ra một phát đảo chính hụt, ra tòa, nhà chiến sĩ đảo chính Nguyễn Tấn Chức đã khóc hu hu khai rằng ông ta bị xui đại làm đảo chính chứ ông đâu có khiêu đảo chính, đâu có can đảm đảo chính. Những giọt nước mắt của ông là chả rơi trên khuôn mặt u ám trông thật thê lương và hèn mọn. Ông đáng ví như 1 tướng cướp hạng bét. Có gan ăn cướp nhưng thiếu gan vào tù. Người ta ngờ ông đã an phận ở một xóm xinh nào. Không ngờ, ông lại vùng lên gây rối xã hội bằng cái quái thai dự luật 64-69 của ông.

Ông Trần Văn Louis hay ông Nguyễn Phước Đại giỏi tiếng tây lắm. Tất nhiên, hai ông này rất đời tiếng Giao Chỉ để soạn thảo một cái dự luật cho thợ chích đạo. Giáo sư thạc sĩ Trần Ngọc Ninh đã khinh bỉ một thứ tông trưởng "bô chích đạo", quả là oan uổng cho ông Louis. Ông Louis chỉ là nạn nhân của tập đoàn điếu dóm và thú lợi. Tác giả dự luật 64169 là ông bác sĩ Nguyễn Tấn Chức. Người ta đang dựng quanh ông Tấn Chức một hàng rào nghi ngờ. Chẳng hiểu vì ai vì lý do gì, ông Tấn Chức, cựu chiến sĩ đảo chính khóc hu hu lại cảm hứng mà sáng tác ra một màn văn nghệ tạp lục 64169? Ông sửa soạn cho một âm mưu chính trị hay hít thấy hơi đồng? Ông định làm gì tôi cóc cần biết, Mà chỉ biết rằng ông là tác giả cái quái thai 64169.

Vậy thì tôi muốn đối thoại với ông nhiều qua, Xin xưng danh. Tôi là Nguyễn Văn Năm, y tá quốc gia hạng nhất. Nhất định tôi không phải là thợ chích đạo. Tôi sẽ đối thoại với ông từng điểm một trích từ dự luật 64169 của ông. Nhưng tôi không muốn đối thoại với đầu gối, với một kẻ hèn nhất sợ trách nhiệm. Nếu ông bành, ông hãy xác nhận ông là tác giả dự luật 64169 đi. Ông xác nhận xong là lập tức Nguyễn Văn Năm y tá và nhóm Con Ong sẽ đối thoại liền mí ông, không những trên Con Ong mà còn trên nhiều nhật báo khác. Những bút hiệu Thương Sinh, Thập Nguyên, Nã Cầu, Minh Võ, Dê Húc Càn, Phòng Tích, Ma Cạo sẽ hầu chuyện ông về mọi phương. Với điều kiện ông phải ngừng mặt, nói lớn. "Tôi là Nguyễn Tấn Chức, tác giả dự luật 64-69". Bằng ông hèn nhất, không dám nhận, lúc ấy, chúng tôi không đối thoại với ông nữa. Mà chỉ chỉ bới thàng nào đã đẻ ra cái quái thai 64-69, cái quái thai có thể đưa ông Louis trở thành thần tượng của thợ chích đạo, đồng thời, sẽ được ông vào con đường thân bại oanh liệt.

Nói thẳng với tác giả Dự luật 64-69 H.P.

NÓI LẠI CHO RÕ. - Phóng sự sống sượng của tôi nhằm diễn tả cái thực trạng bi đát của Hội Đười Ươi. Như cả nước đều biết. Hội Đười Ươi xuất hiện trước cả Quốc Hội Lập Hiến. Vậy không thể tưởng làm sinh hoạt của Đười Ươi là sinh hoạt của lưỡng viện Quốc Hội cao quý Việt Nam. Để ông tông thư ký Hạ viện Trần Ngọc Châu khỏi mất công viết văn thư nhờ Thông Tin khuyến cáo Con Ong, tôi long trọng nói lại cho rõ rằng thì là những nhân vật nham nhảm trong Rải Độc đều là hội viên của Hội Đười Ươi. Vì ban chấp hành niên khóa 1969 thay đổi mà chưa kịp thông báo nên cái chức Chủ tịch của cụ Hoàn Lương đã khiến nhiều người nghi ngờ chăng? Vậy thì, từ nay, chức chủ tịch Hội Đười Ươi xin nhường cho chỉ sĩ Phong Ngựa. Long trọng cảnh cáo những anh cử trưởng mình là hội viên Hội Đười Ươi. "Đứa nào nhận vợ mình là người của Hội Đười Ươi, cả nhà nó chết!"

PHÒNG TÍCH

Thố Tin nói:

- Mày chỉ muốn làm đười ươi một nhiệm kỳ thôi à? Mày là Giu đã phản Chúa. Trong anh em ta đây, biết bao đứa đã thành đười ươi cứu quốc là do các ông cố đạo gặt đầu đồng ý. Mày tố cáo cố đạo bắt phiếu cho mày thì mày còn hy vọng gì đặc cử lần sau.

Bường Bường cảm khái:

- Ôi, một thằng thư ký quên tình Bình Tuy như tao đây, được làm đười ươi cứu quốc 4 năm kể đã mãn nguyên rồi. Làm thêm chỉ tổ để ông cố đạo Khai Khứ xúi bầy vào con đường bất nhân bất nghĩa.

Đền Sáng, nhà nhì đồng cao nhất nước, người có cái bật lửa hồ mệnh, nhòm dây trua cái lò xo. Tác giả xin phép quý cụ độc giả vì vút ít dòng về cái bật lửa hồ mệnh của anh nhì đồng Đền Sáng (vài anh thích gọi Đền Sáng là Đền Tỏi) Thuở nhỏ lòng nách cho các ông cố đạo ở một miền xa xôi để vô Hội Đười Ươi. Đền Sáng ủng hộ ông Trương Cao Kỳ hung hăng lắm. Đền Sáng ví như con ngựa. Mà tướng quân Cao Kỳ ví như người cưỡi ngựa. Cái thân phận khuyến mã của Đền Sáng, được tướng quân Cao Kỳ đền đáp rất xứng đáng. Tướng quân Cao Kỳ thích hút Salem. Đền Sáng cũng bắt chước hút Salem. Một ngày nào đó, chắc hẳn rất đẹp trời, tướng quân Cao Kỳ mới bỏ thí cho Đền Sáng cái bật lửa Zippo. Cả hai mặt bật lửa đều khắc hình con ó bay với hàng chữ huê dạng "Chủ tịch Ủy Ban hành pháp trung ương thân tặng đười ươi Đền Sáng". Anh Đền Sáng về đánh bóng cái bật lửa. Cứ như Aladin vô được cây đèn thần ấy. Đi tới đâu, Đền Sáng cũng móc bật lửa hồ mệnh ra khoe, dân dốt thấy thủ tướng phải "thần tượng" đười ươi thì tướng là đười ươi hách xì xằng và thẳng ngọng lắm. Do đó, đâm sợ Đền Sáng và bỏ phiếu tới tập. Đền sáng xuất vắng kỳ nhì, nhờ cái bật lửa hồ mệnh và chuyển bại thành thắng.

Đền Sáng nhòm dây như cái lò xo (đã diễn tả) mà làm dẫu.

- Bớ mày, Bường Bường a! Tên này nghe thật giống tên một loài cá "măng giê ca ca", cá Thồn Bơn. Mày vạch áo cho người xem lưng. Mày phải hiểu rằng biết bao hội viên được vô Hội Đười Ươi là do cố đạo cho vào.

Bường Bường xi nạc:

- Ông chán cố đạo rồi. Cố đạo Khai Khứ cho ông vào Hội Đười Ươi để xui ông làm bậy, lợi cho ông không à...

Con nhà Dân Bảo Phụng và Mai Quả Tạ, đại diện vùng Cái Sắn bên xóm môi lên cười tởm. Đền Sáng cũng "bước" cười luôn. Tất cả hội viên đười ươi do các cụ cố đạo đẩy từ Sài Gòn đều biến thành Giu đã hết trơn. Đạo này, Hội đười ươi chia làm nhiều khối lắm. Khối Cô độc quy tụ nhiều trí thức, do thầy chích Luyện Quang làm xếp. Cái anh Luyện Quang này ly kỳ lắm. Anh ta, hái ra bạc làm lớn nhưng cha mẹ anh ta, anh ta để sống lâu bêu. Các cụ có biết bà bô ông đốc Luyện Quang sinh hoạt ra sao không? Bầm bà cụ bán thuốc lá ở vỉa hè! Ông cụ đạp xe lóc cóc. Rất may ông cụ đã vừa mới về cõi Phật. Đám ma to lắm. Cáo phó rất lam ly, Các bạn đồng hội chia buồn ra rít. Và ông đốc Luyện Quang cũng... tiếc thư nào rùng. Nhưng ông đốc vẫn đề mẹ già bán thuốc lá lẻ! Với ông đốc trường khối cô độc, sự cha đứa nào chế ra những câu thơ sau đây:

"Mẹ già như chuối bà Hương
Như xôi nếp một như đường mía lau"

Hay:

"Tôi còn người mẹ
Tóc đã ngã màu bông
Tuổi già non thế kỷ
Lưng còng trĩu nặng kiếp long đong
Nặng mưa từ độ tang chồng
Tơ tằm rút mất cho lòng hao hơn"

Ông đốc khối Cô Độc rất ghét nhạc sĩ Y Vân., Mẹ anh Y Vân, anh dám sáng tác bài "Lòng mẹ bao la như biển Thái bình đại dạt..." Ấy thưa quý cụ trong và ngoài Hội Đười Ươi, cái thứ đề mẹ bán thuốc lá lẻ, bố sống lâu bêu mà cứ đòi tranh đấu cho dân tộc thì chớ nó nghe. Tôi rất tởm những đứa đẻ bố mẹ chúng nheo sống nheo nhóc khi chúng nó danh vọng tràn trề. Tôi mới biết chuyện này, tôi sẽ đánh thức sự liêm sỉ trong con người ông đốc Luyện Quang. Chẳng nào mẹ ông ấy hết ngời vỉa hè bán thuốc lá lẻ, tôi mới tha chửi ông ấy.

RẢI ĐỘC

★ PHÓNG SỰ SỐNG SỰNG PHÒNG TÍCH

Vậy thì bây giờ đóc tờ Luyện Quang bèn phán miêng can thiệp :

— Các anh đừng đem chuyện tôn giáo vào Hội Đười ươi. Chúng ta đã chia rẽ nham nhở, khôn lịn nhiều rồi. Nay là lúc chúng ta thương yêu nhau.

Thó Tin vội quỳ xuống.

— Phải, Chúa đã dạy "các con nên thương yêu nhau".

Luyện Quang hét :

— Lại đem chúa vào hội Đười ươi. Chúng mày làm đơ dáy Phật Chúa chưa hả dạ hay sao ?

Thó Tin vốn là một thằng nhỏ. Thuở nó còn làm công chức lương phủ động tại một cơ quan nhà ban họ, nó đã chuyên ăn cắp tin UPI, AP, AFP và những tin mật của nhà nước Sáng sớm lọc cọc đập chiếc xe không chuông, không phanh, không đèn đóm xuống ngã Ba Ông Tạ, mắt lăm lăm mây lét dúi tin bán rẻ cho nhật báo Đạo Sĩ. Nhật báo Đạo Sĩ do chủ nhiệm Hắc Y (diên môm là Áo Đen) chủ trương. Vì chủ nhiệm này ngự ở đâu là ở đấy phải đầy đủ tiện nghi : tô ló phôn, máy lạnh vân vân. Điều này là lẽ thường tình của con người. Chibiết anh em ký giả nhật báo Đạo sĩ càng ngày càng dối dãi ra. Có kẻ phải bỏ Đạo sĩ, cơ quan tranh đấu cho công bình, bác ái và chống Cộng kiểu Hồ Nai để đi làm cho Mèo kiếm ăn thêm.

Chủ nhiệm Áo Đen chả biết có hiểu cái sự lép của

bao tử của thợ viết của mình không. Có lẽ không. Lay Chúa xin cho con tin là chủ nhiệm cao cả Áo Đen đã không biết bọn chúng nó cúp nửa tháng lương của con vì Tết Mậu Thân Đạo Sĩ chỉ xuất bản 2 trang không đáng tiêu thuyết nhưng vẫn tăng giá bán những 5 tỉ.

Do lẽ đó, con người ngoại đạo, không phải là con chiên của Chúa, nên con đã xin phép Chúa rời khỏi cái cơ quan ngôn luận bóc lột ra rít nhưng cứ nói phét chuyện... Đất Nước một cách trịnh trọng. Bọn ngợm núp sau đít Áo Đen chủ nhiệm dám cúp nửa tháng lương của con một cách bần tiện, bần thủ thì con cũng bèn cúp bài ngang xương. Con bèn xỉ xóa lời thề. Bởi vì chơi đẹp với lũ bóc lột mình mãi để ăn... bánh thánh mà sống à ?

Thưa Chúa ở trên trời,

Trong khi Hắc Y chủ nhiệm chống tham nhũng ra rít, tàn bạo thì lũ quản lý của ngài mua xăng xanh rẻ mà chạy xế, mua la ve quân tiếp vụ. Vân vân Than ôi, chủ nhiệm Áo Đen vẫn chẳng hay sự tình. Thôi, con lay Chúa theo kiểu lay Phật của con, con hãy để chuyện nhật báo Đạo Sĩ khi khác. Giờ con nói về thằng Thó Tin trong Hội Đười ươi.

Thó Tin nhờ có chân trong đảng Công Dân Giáo Dục do cụ cố đạo La Paix mần tổng thư ký trong kỳ tranh cử vào Hội Đười ươi, cố đạo La Paix đã rí tai đảng

viên Công Dân Giáo Dục kỹ lưỡng. Tuy nhiên, Thó Tin vẫn bị liệng vào thùng rác. Phút cuối cùng, cuộc đời moi hần ta ra khỏi thùng rác, «phút a la poóc» đảng viên đảng Đại Nhà Quê ra rìa. Và Thó Tin, chớ ngáp phải ruồi, trở thành hội viên của Hội Đười ươi. Hần đã ứng vào câu tiên tri của nhà tiên tri lừng danh De Kock Chicco : "Chien avoir numéro manger caca maison riche". Và câu "Souris tomber pot rij". Nhân một chuyến xuất ngoại sang nước Tim La để điều tra những sự ăn mỳ ăn nhặt của Đỉnh Bất Chính Tinh Tú lão quái, Thó Tin biểu diễn một màn... thó tin ngoạn mục và về Hội ca ngợi công đức sự nghiệp của Tinh Tú lão quái rất là ghê gớm.

Đến nỗi, xem mặt Thó Tin ngoác ra trên đài rôi hót và nịnhbằng tần số 3x3 bênh vực Tinh Tú lão quái, đàn bà dễ non, con gái băng huyết, trẻ con đi đại rít... Vì sao Thó Tin u ám từ đó, Và từ đó, không ai còn được nghe tiếng nói của Thó Tin trong Hội Đười ươi nữa.

Nhưng hôm nay, vì dếch chịu nổi giọng nói đạo đức giả của Luyện Quang, Thó Tin phẫn nộ một đường... Gia Kiệm :

— Anh tưởng anh bảnh lắm hả, Luyện Quang ? Đồng ý chúng sẽ thương yêu nhau. Nhưng tôi thiết tha mong mỗi anh hãy đưa bà cụ thân sinh anh về nhà nuôi dưỡng đi. Anh đừng bả đi bán thuốc lá lẽ như thế mà chịu được sao ? Mà dám nói chuyện thương yêu đồng bào nhân loại aao ? (kỳ sau tiếp)

CỬU SỪNG

Phê phán 10 điểm hòa bình của người anh em «Giải Phóng»

Đại diện cho các người anh em « giải phóng » là đồng chí Trần Bửu Kiếm vừa mới thời ra một phát gọi là 10 điểm hòa bình. Thật ra thì cái 10 điểm này cũng chẳng có cóc gì là mới lạ. Chỉ là những bôn cũ soạn lại, sửa đổi đi chút ít, thêm chanh ớt, mắm muối hạt tiêu vô để cho có vẻ xôm trò mà thôi.

Trong khi cái mồm gào thét hòa bình thì cái tay của người anh em vươn tiếp tục tung lựu đạn, đặt mìn vung vít khắp nơi để khủng bố giết chóc những người dân không có một xu vũ khí để tự vệ. Vậy thì tiên sư bố các người anh em; Cửu Sùng thử mần một cú phê phán xem 10 cái điểm hòa bình ấy sẽ đưa đất nước Mít đi tới đâu.

1) Tôn trọng chủ quyền nên độc lập, sự thống nhất và toàn vẹn lãnh thổ đúng theo hiệp định Genève 1954 về Việt Nam.

Điều này thì ô kê quá đi, Nhà nước Mít đã lập đi lập lại nhiều phừa rồi và yêu cầu nhà nước Cộng sản phải áp dụng, nhưng cứ bị lơ đi. Trở về với Hiệp định Genève, tức là các anh ở bên kia, chúng tôi ở bên này. Còn gì khoái tí hơn nữa. Không có ai đụng chạm đến ai. Như thế thì bồng lăm.

2) Mèo phải triệt thoái vô điều kiện tất quân đội của họ. Và quân đồng minh cũng triệt thoái luôn. Các căn cứ quân sự cũng phải gỡ bỏ.

Trong cái khoản thứ hai này, người anh em Giải phóng tuyệt nhiên không hề đá động đến việc rút lui các đơn vị miền Bắc xâm nhập. Nếu Mèo và Đồng Minh rút hết, ở trong

này thì người anh em từ chiến khu ỹnh ra, rồi thì ngoài kia, các người anh em lại a-la sô vô, nếu vậy, nước Mít sẽ mất mấy hồi. Không nhẽ lại dắt diu nhau ra đảo Phú Quốc mà ở à ? Hỡi các đồng chí ? Phần nào thôi chứ !

3- Vấn đề quân lực Việt Nam tại miền Nam Việt Nam phải được giải quyết giữa người Việt mị nhau.

Các đồng chí đã tỏ ra khôn một cách hộc máu mồm. Như vậy là các đồng chí đã chủ trương cái chính sách ; hai thằng ỹnh một chẳng chột cũng què rồi đấy nhá. Không những hai mà còn ba cơ đấy. Bởi lẽ các bố Tàu phủ Mao Sê Tung mà cứ mặc quần áo Mít là sẽ biến thành người Mít rồi. Bố ai có thể kiểm soát nổi.

Nhân dân VN phải tự mình giải quyết các vấn đề của mình không có sự can thiệp từ bên ngoài ; nhân dân miền Nam VN phải tự mình quyết định lấy chế độ chính trị bằng những cuộc tuyên cử tự do, một Quốc hội lập hiến sẽ được thiết lập, một hiến pháp sẽ được soạn thảo và một chính phủ Liên Hi p sẽ được thành hình tại VN.

Ừ giờ thì khó quá đi. Những người bị quan thì sẽ có thể cho rằng, Liên Hiệp độ sáu bày tháng thì các đồng chí sẽ nuốt chửng. Còn những người lạc quan thì sẽ nghĩ rằng thời gian ấy sẽ kéo dài chừng bốn năm năm, vì các đồng chí sẽ nuốt dần dần, cứ tuần tự nhitiên, không đâu mà vội.

Một lẽ khác nữa, điểm 4 này buộc nhà nước Mít hiện nay phải xóa đi hết tất cả các cơ cấu, và làm lại. Sức mảy mà người ta chịu Trừ phi là một cuộc đầu hàng.

5) Trong khoản thời gian giữa ngày tái lập hòa bình và ngày tổ chức các cuộc tổng tuyển cử, không bên nào được cưỡng ép nhân dân miền Nam theo chế độ của chính mình.

Có thể rằng nhà nước Sê Goong sẽ không ép buộc, nhưng nhà nước Giải phóng sẽ đi súng và lựu đạn vào lưng dân chúng để bức bách mọi người phải theo họ. Vì lẽ tất cả thế giới này đều biết một cách hai năm rở mười rằng, Sê Goong là 1 nước tự do nhất hoàn cầu. Có thằng viết báo chửi chính phủ xong thì được mời ra làm Tổng trưởng Thông tin đại khái như trường hợp Bất Thiện tiên sư là một.

6) Miền Nam VN phải theo một chính sách đối ngoại căn cứ trên nguyên tắc trung lập.

Trung lập theo kiểu Lèo à ?

7- Sự thống nhất VN sẽ được thực hiện từng giai đoạn một bằng những phương tiện hòa bình nhất là bằng những cuộc thảo luận và một sự thỏa thuận giữa hai miền không có sự can thiệp của bên ngoài.

Có mà đến Tết Congo họa may mới có thể thống nhất được, khi những cuộc thảo luận chỉ là những vụ mồm loa mép giải chửi nhau theo kiểu hàng tôm hàng cá, chợ Đồng xuân và du côn Lồ Lợn.

8- Thế theo các dự liệu của Hiệp định Genève 1954, và trong khi chờ đợi sự tái thống nhất VN, hai miền Nam và Bắc Việt Nam phải cam kết từ khước không tham dự một liên minh quân sự nào với các nước ngoài.

(Xem tiếp trang 5)

CON CÁ

TIẾNG KÊU CỨU RỒI CỦA NHỮNG KẺ CHỐNG CỘNG ĐẾN CHIỀU

CƠ QUAN TRANH ĐẤU CỦA HỘI ĐƯỜI ƯƠI
Chủ nhiệm MA CÔ Chủ bút MA BÙN Giám đốc chính trị MACAO

Phải chăng có những kẻ muốn kỳ thị cả trong Giáo - Dục ?

○ Chống « gia thương Văn Hóa », được lắm, nhưng đùn quên đạo đức học đường.

Từ vài ba tuần nay, vấn đề tăng học phí trở thành sôi nổi, đi đâu cũng nghe bàn tán, và các nhật báo thì nhau mà khai thác; làm như một món hàng ăn khách!

Muốn nói tới vấn đề tăng học phí tư thục, cần tìm hiểu xem tại sao có chuyện tăng, và tăng để làm gì.

Các tư thục ở Đô thành, cần được phân chia ít nhất 2 loại.

Một loại trường cho « con ông cháu cha » như trường Tây, trường Tàu, trường đạo v.v. ... Những trường này, không tăng học phí, có khi một niên học tăng hai ba lần. Ví dụ trường B.Á ở Cholon, trong niên khóa 67-68 đã tăng học phí hai lần, vì lý do... giá sinh hoạt tăng. Các loại trường này, đều thu học phí 3 tháng một lần.

Loại thứ nhì là những trường « trung lưu » hay « bình dân », chiếm đại đa số hiện nay. Những trường này, từ 15 năm qua, chỉ mới tăng học phí 2 lần, và không bao giờ có chuyện tăng học phí giữa năm học, mặc dầu có tăng lương công chức hay phá giá đồng bạc. So sánh với các tư thục ngoại quốc, và các trường « con ông

cháu cha » kể trên thì học phí tại các tư thục này rẻ mạt, nhưng vì « khách hàng » phần đông là giới bình dân, nên cũng đã chật vật lắm.

Các « trường nhà giàu », vì phụ huynh học sinh phần nhiều khá giả nên học phí môn tăng bao nhiêu lệ xác họ, miễn sao cái sự chi thu phải đàng hoàng một chút.

Ví dụ có 1 trường «Phe» kỳ cựu nhất VN, học phí thu chắc nịch 3 tháng một, không thiếu một

các, nhưng trả lương giáo chức thì vô cùng dẽ man. Dãy giờ nào ăn giờ ấy. Nền chẳng may có giờ trùng vào ngày nghỉ, dù là lễ trọng tôn giáo, như lễ Giáng Sinh cũng trừ bét ngay đi. Chơi cái điệu này bàn quá, nếu nhà trường không mau bỏ cái lối trả tiền dẽ man kia đi, bó buộc Con Ông sẽ phải phan phui tùm lum cho mà xem.

Bây giờ trở lại loai trường bình dân. Họ định tăng học phí để làm gì ?

Theo nhật báo ở đây, thì mục đích của việc tăng học phí tư thục là:

1. Tăng mức lợi cho chủ trường
2. Tăng lương giáo chức và nhân viên
3. Giảm sĩ số.

Thời buổi này mà có những chủ trường định tăng mức lợi thì cứ đánh cho nát bầy ra đểch ai thương.

Nhưng vụ tăng lương, và giảm sĩ số. Điều này đại diện giáo giới và nhân viên cùng đại diện chủ trường và Bộ GD thỏa thuận với nhau.

Vấn đề như vậy kể ra không đến nỗi quá rắc rối. Nhưng trong khi đó, có một số người định dờ cái trò thổi hoặc là tính chuyện kỳ thị trong lãnh vực Giáo Dục.

Có kẻ đã mang cái luận điệu chống «ruồi tái béo» ra mà nói rằng từ trước, các trường «trong này» đều đàng hoàng, dạy dỗ hẳn hoi. Rồi từ năm 1954 đến nay (tức là cái năm ruồi tái béo đi tàu Mỹ vào bôlôm ngòm ở miền Nam) thì một bọn «gian thương văn hóa» đã lũng đoạn giới trường tư. Chống «báo tái béo» chưa vừa hay sao, mà còn định chống «trường tái béo» nữa đây ?

Hãy chửi cha những đứa «gian thương văn hóa chính hiệu» dù chúng là người miền nào, dù trước hay sau năm 1954. Trong lãnh vực giáo dục mà cũng thờ ra cái giọng kỳ thị, khó nghe lắm.

Một kiểu gạt tình mới đầy nguy hiểm

TRƯỚC NGÀY LÊN XE HOA bị Mỹ hiếp

Một kiểu gạt tình mới đầy nguy hiểm, mà các bà các cô cần biết để giữ mình cho lắm.

Lúc 8 giờ tối ngày 3-5 vừa qua, một cô thâu ngân của một nhà hàng nọ đi làm về, đang đứng đón xe, thì có một tên Mỹ lái xe trò tới, đưa ra một tấm giấy nhỏ có ghi địa chỉ hỏi thăm đường. Cô nào chỉ đường, nhưng tên Mỹ mời cô lên xe đi kiếm địa chỉ dùm. Cô này không nghi ngờ gì cả, bèn lên xe. Thế là bị tên Mỹ chở ngay về nhà, dùng súng uy hiếp thâu mần thú tính.

Đau khổ nhất là cô gái 19 tuổi này đã bị hiếp khi chỉ còn một tháng nữa thì lên xe hoa về nhà chồng.

Hình như con quỷ dâm dục trên đã bị bắt. Ở bên Mỹ hiếp dâm bị án tử hình.

Còn bên ta, nếu tên Mỹ kia là một quân nhân, thì ba tên quan nhơn của ta cóc có quyền xét xử.

Nó chơi ta một vỏ đầu như vậy, nhưng nếu ta căm thù nó, thì có thể bị kết tội là làm lợi cho Cộng sản. Há miếng quắc quai, đau là ở chỗ đó! Chẳng hiểu bên trong có uồn khừ gì không, chứ nếu sự thật nó là như vậy, thì ức đéch chịu được

«Ngồi buồn gãi háng dái lẩn lẩn» (trích lao trung lãnh vận)

TAI NẠN NGHỀ NGHIỆP

Sang năm con gà, cụ Chủ tịch Hạ Viện có vẻ hoạt động tợn. Khởi đầu, là một phùa loan tin sắp lấy vợ. Rồi lại có tin đéch thêm lấy vợ nữa.

Cần đây, đi Vũng Tàu bằng máy bay bà già, chẳng may bà già bị say rượu huyết ky, nhào mệ nó xuống đường mương, nhưng may thoát nạn.

Thoát nạn rồi ra báo « tiếng nói của những người dân bị áp bức ». Ai áp bức? Chắc là Việt Cộng nó áp bức. Về phía quốc gia, chỉ có những thẳng trí thức uống 4 ly huyết ky một ngày là bị bắt nhất, còn dân ngu cu đen thì ai nỡ áp bức. Nếu cụ Lương là phát ngôn nhân của những thẳng dân bị áp bức, sao cụ không nói hết những điều bị áp bức ngay giữa diễn đàn Quốc-Hội, để cho cả nước đảng ai. Phải chăng diễn đàn Hạ Viện là nơi để... chửi nhau, nên phải ra báo để nói lên những điều bị áp bức ?

Cái nghề báo là cái nghề khốn lỉn, và cả như cụ còn nhảy xô vào làm chi. Sau những giờ làm lo việc cho dân cho nước, và ngoài những buổi đi dạo mát bằng xe đồ với nàng Bửu Hiệp, nếu có buồn, sao cụ không ngồi nhà gãi háng mà chơi, đeo mang nghề báo làm chi cho nó khổ. Bằng chứng là vừa mới ló ra, đã bị ông Tú Nộp tôi phạng cho mấy cú.

« Bỏ tên Nguyễn Bá Lương, mi là một thẳng hèn... »!

THỦ TƯỚNG LƯƠNG ?

Tuy cụ Lương có vẻ lù lù hết gân, nhưng báo của cụ giạt gân ra phết. Hầu như ngày nào cũng có tin giạt gân. Hết Vạn Tượng thất thủ, quân Hoàng gia rơi gọn vào tay C.S, đến tin Thủ Tướng Hương từ chức.

Chính vì cái tin từ chức này mà ông DB Ngô công Đức, Chủ tịch đảng chống Ruồi Tái Béo đã bảo cụ Lương muốn tranh cái chức Thủ Tướng của cụ Hương. Theo ông Đức, thì « ông Chủ tịch N.B. Lương đang thành lập một chánh đảng gọi là « Tân

xã hội » nhưng ông Lương chưa lập đảng xong mà lại nhòm ngó đến ghế Thủ Tướng quá sớm ».

Và cuối cùng ông Đức đã « dậy khôn » cụ Lương « nên trở về với nhiệm vụ của mình » Mẹ kiếp, Dân biểu làm báo thì được, còn Chủ tịch Hạ viện không được phép làm báo hay sao ? Không cho người ta làm báo, rồi ai bình vực cho những người dân bị áp bức ?

DƯỚI ÁNH ĐÈN BẠCH LẠP

Ông Tư Trời Biền, chuyên viên chống «ruồi tái béo» mới tung ra một cái Tin vịt nghe qua rồi bóa», nguyên văn như sau :

THIÊN HẠ ĐỒN RẰNG : SG cấp đi ện máy điện riêng ở bên Bạch Đằng cũng bằng đưng trực trực. Bên ngọn nền trắng rung rinh, ông già tóc bạc ngồi xem lại những văn thư trong tập LAO TRUNG LÃNH VẬN.

Bông từ ngoài bước vào một bóng đen quỳ xuống khốc, tâu rằng :

— Bầm Bác, bọn quý mắt xanh lại muốn dờ trò Mậu Thân rồi. Cho đến nay, com vẫn chưa đưa vào một chén cho cái khóa «đệ nhất tam cá nguyệt» 1969. Phần khí giới thì «thậm cấp thận cấp, chí nguy, chí nguy», từ sau ngày « nhị nạn khổ » chốn Đà Thành phứt khối.

Ông già tóc bạc thắm mồ hôi hỏi :

— Còn gì nữa ?

— Bầm Bác, còn những viện « máu sò » thì nguy hiểm lắm. Máu sò ép lọc tỵ miền xa, đưa tới Nhà Bè rồi chuyển đi khắp nơi. Lâu nay, canh gác cho các viện này là phận sự Giao chỉ ta. Nay quý mắt xanh lãnh phần...

Ông già tóc bạc thờ dài não ruột :

— Trên chiến tràng, ta đã thực sự thắng ớn. Than ôi ! Họ muốn gì ?

Mấy hôm sau cái Tin Vịt kể trên, nh nước báo rằng chẳng hề có chuyện Mỹ cấp viện trợ kinh tế, kể nào tung tin như vậy, lật là độ phá hoại !

Khúc các chú «Mụ vật» chụp mũ

Tờ báo Tiền Tuyến của Quân Đội gần đây có một loạt bài «Lá thư Ba Lê» khá ăn khách, nhờ theo dõi rất sát hòa đàm Ba Lê. với nhiều tình tiết sống động này chứ bên trong cũng như bên ngoài hội nghị, đồng thời còn có nhiều cú «móc lờ» Cộng Sản nghe êm ái mà đau điếng!

Nhưng có một điều mà các độc giả của Tiền Tuyến không thể ngờ được là tác giả của loạt bài «Lá thư Ba Lê» ấy, nữ ký giả V.T.B., từng bị mấy chú «mụ vật» ở Ba Lê chụp cho cái mũ sắt to tồ bố «liên lạc với Cộng Sản» rồi làm khó đề đủ điều, khiến cô nữ ký giả phải tức cứa mình và những người Quốc gia thứ thiệt biết chuyện này đều phải mũi lòng với lối làm việc quái gở của mấy cha «cuộc ra» ám ở!

Sự thực, đầu đuôi câu chuyện nó như thế này: Trước khi viết cho Tiền Tuyến, VTB, liệu là sinh viên ở Ba Lê có giúp việc cơ quan thông tấn nhà nước VTX với nhiệm vụ thu thập các tin tức về hòa đàm.

Đã đi sẵn tin ở bên lễ phòng hội nghị, ở các cuộc họp báo thì tất nhiên là phải đụng đầu với cái gái già của khu Cộng Sản. Đứng về mặt nghề nghiệp mà nói, một phóng viên muốn có nhiều tin hay thì phải giao thông cho rộng, nghe cho nhiều, nhòm cho kỹ, chứ đâu phải chỉ ngồi một chỗ chờ thông cáo chính thức phát ra, làm việc theo lối «bảo vệ nội cộng» của mấy anh nhà báo cũ lẩn?

Trên cơ sở đó, muốn biết được 1 phần nào những tin tức về nội tình các phái đoàn CS, tại sao người phóng viên VNCH lại không tiếp xúc và «moi» ruột gan của các phóng viên C.S. ra để có tài liệu mà viết? Đó cũng là một cuộc «đấu chường» «đấu phép» giữa ta và đối phương, mà nếu tự tin ở bản lãnh của ta chẳng việc gì phải từ chối, trốn tránh, chịu thua.

Những ở đây có một linh nghiệm đáng chú ý: Trong số các ký giả VNCH tới Ba Lê sẵn tin, chỉ có cô V.T.B là được bọn ký giả C.S. ưa gần hơn cả, và thường chào hỏi thân mật. Một phần có lẽ vì cô là con gái, được đầu óc với một cô gái đẹp nhiều hay đẹp ít dù sao cũng thích thú hơn là với một anh đực rựa, và lại bọn ký giả C.S. chưa hẳn là bị thiên đút nổi hẳn cái tật hào ngọt trời vẫn thường phú cho bọn đàn ông đàn ang.

Một phần khác còn vì bọn chúng biết cô V.T.B là con một ông chủ báo có tình thân quốc gia nhưng tờ báo lại bị đóng cửa một cách lằng nhách, do đó có thể chúng thăm đoán là ít nhiều có B. cũng bất mãn với chế độ Sg, và chúng cố tìm cách gây chia rẽ thêm. Bằng chứng là cứ mỗi lần gặp, bọn chúng đều nhai đi nhai lại một lời hỏi thăm:

— Thế nào, báo của nhà đã được ra chưa? Bọn chúng còn lằng nhách gì tờ báo ấy chưa được ra, nhưng chúng cũng cứ làm bộ hỏi để «khích» «cô mi» ký giả nhà ta đó mà!

Chỉ có thể thối, nhưng trước cặp mắt ngó ngàng, méo mó của mấy chú «mụ vật», sự việc đã trở nên trầm trọng ghê ghớm. Có lẽ cũng vì mấy chú lúc nào cũng đeo trên mặt một cặp kiếng màu đỏ, nên nhìn vào ai cũng thấy đỏ ối ghê thấy bà! Cho nên mới có một báo cáo mật rằng «cô nữ phóng viên VTB ấy có liên lạc với CS», làm cho cô ta bị hỏi tới hỏi lui, tức mình cô bèn rút lại cơ quan bản tin nhà nước để viết cho báo Quân đội sướng hơn.

Thưa mấy chú «mụ vật»! Nếu chỉ nghi ngờ thì mấy chú có quyền lắm, bần phận của các chú là phải nghi đủ thứ để đề phòng. Nhưng từ chỗ nghi đến chỗ chụp cái mũ sắt lên đầu người ta, xin các chú hãy thân trọng hơn chút nữa, Các chú đớp bạc là để thể hiện sự thân trọng đó chứ không phải cứ theo cảm tình riêng, theo sự vui buồn của cá nhân mình mà chụp bừa chụp bãi cho người khác.

Phải biết rằng một cú chụp mũ rất dễ dàng, nhưng nhiều việc ảnh hưởng của nó tai hại ra rất chứ không phải đùa. không những nó sẽ định đoạt cả một tương lai, sự nghiệp của lũ bị mình chụp mũ, mà nó còn kéo theo sự bất mãn của nhiều người khác trước một hành động vô lối hất nhân tâm. Kết quả là hàng ngũ quốc gia thay vì được củng cố, mở rộng, cứ càng ngày càng bị lỏng lẻo, suy sút thêm.

Sau hết, tưởng các chú cũng đừng nên quên cái luật «vay trả, trả vay» vẫn thường diễn đi diễn lại trên Cõi đời này:

Ngày hôm nay, ngọn cờ «báo cáo» trong tay các chú các chú phát ầu phát ầu, rồi chẳng may đây ngọn cờ ấy sang tay người khác, biết đâu lại sẽ chẳng có đứa chụp bừa chụp bãi đâm ba cái mũ ác ôn lên đầu các chú?

Liệu có cần phải đợi tới lúc đó các chú thông cảm được nỗi lòng của những người đang bị các chú chụp mũ hôm nay không?

NHA NƯỚC CẦN ĐIỀU TRA NGAY XEM NHỮNG THẮNG NÀO TẮP TỀNH ĐI TÂY

☉ Những kẻ đang lo bán nhà bán đất để sửa soạn ra đi là những đứa tai to mặt lớn nào?

Một nghị sĩ, sau thời gian công du ngoại quốc trở về, đã tiết lộ nhiều chuyện động trời. Đó là việc có một số người thuộc giới «lớn» đang lo bán nhà bán đất để chuyển tiền, và cho vợ con ra ngoại quốc, vì họ đã hết tin tưởng vào tương lai Nam VN, sự CS về Thành» v.v...

Trong lúc khác mà có kẻ gom góp của cải để chuẩn ra ngoại quốc, thì chẳng đáng kể. Đứa nào muốn đi, để đỡ vướng mắt. Nếu những kẻ ra đi thuộc giới con buôn, thì cũng kể mẹ chúng nó.

Nhưng nếu là những kẻ trong chánh quyền, hoặc hơn nữa, có chân trong phái đoàn hòa đàm Ba Lê mà lo bán nhà bán đất để mua đồn điền ở bên Tây bên Mỹ, thì quá quái lắm rồi, cần phải vạch mặt chỉ tên để cho chúng một trận.

Nếu là người trong chính quyền, thì hơn bao giờ hết, giai đoạn này đang cần kiên trì để gây tin tưởng trong dân chúng. Thế mà có những đứa tấp tềnh ra đi, cơ giờ chạy trước, thì còn ai dám tin vào cái đất nước này nữa.

Nếu là những người có chân trong phái đoàn hòa đàm Ba Lê, thì lại càng cần tỏ ra «vững dạ, hơn bao giờ hết. Được nhà nước cử đi thương thuyết, với nhiệm vụ gạt hái thắng lợi tại bàn hội nghị, thế mà định tìm cách lẩn trốn, tức là «hết thuốc chữa» rồi.

Nên nhớ lời tố cáo trên của một ông NS. Trong số 60 ông bà Nghị ở TV, có nhiều ông chẳng ra đêch gì. Nhưng lời tố cáo

trên, nếu không có thật, thì ăn cái giải gì. Vì thế, đó là tiết lộ rất đáng tin cậy. Như vậy, có ng hĩa là quả thật có những kẻ tay to lớn lớn mặt đang tìm cách thu vén của cải để le chân chạy trước.

Lời tuyên bố của ông Nghị đã được nói lên cả tuần lễ rồi, mà vẫn chưa có phản ứng chính thức của chánh quyền. Không ai đủ thẩm quyền hơn nhà nước để xác nhận rằng có những ông lớn đang tìm cách bồng bế vợ con ra ngoại quốc không? Nếu sau khi điều tra cấp tốc, mà quả quyết rằng không có ai như vậy thì cũng cần nói cho dân biết để đỡ hoang mang. Nhược bằng, nếu lời tố cáo có thật, thì nhà nước cũng cần có biện pháp để phốt ra sao?

Chẳng lẽ nhà chưa cháy hết, mà để cái «mặt chuột» tự do ra đi?

B
ó
c
T
h
ơ
m

Phê bình 10 điểm H.B..

((Tiếp theo trang 3))

Không ai có thể kiểm soát và ngăn cấm được những vụ tham dự ngầm hoặc giúp đỡ ngầm ngầm.

9) Việc phóng thích tù binh phải được mang ra thảo luận giữa các phe liên hệ.

Những người Cộng sản có cả một chính sách phóng thích tù binh. Sao khi tày nào các tù binh, họ còn nhồi sọ chán chê rồi mới đem phóng thích. Cho nên khi trở về đến bên này, thì phần lớn những tù binh ấy chỉ còn lại cái thân xác quốc gia mà thôi.

10) Việc triệt thoái khỏi miền Nam VN những quân đội vũ khí mà dụng cụ chiến tranh của Mỹ phải được tiến hành dưới sự kiểm soát này phải được sự thỏa thuận giữa các phe liên hệ.

Trong khoản này, tuyệt nhiên Cộng Sản không hề đá động đến việc triệt thoái các đơn vị Bắc Việt đã xâm nhập miền Nam từ mấy năm nay. Cho dù họ có đá động đến chăng nữa thì người ta cũng không thể kiểm soát nổi. Bởi lẽ họ chỉ cần để lại các đơn vị hồi kết thời thì Mít cũng bỏ mẹ Mít rồi.

Các toán quân hồi kết ấy, vốn dĩ là những người sinh trưởng ở miền Trung, miền Nam. Họ trở về làng, sống như bất cứ một người dân nào khác ở trong vùng. Vũ khí họ lại chôn dấu đi, rồi chờ thời cơ đưa lại sẽ vùng dậy hành động.

Thế là cái vòng lẩn quẩn lại tái diễn. Rồi lại có sự khủng bố, lại có sự giết chóc.

Còn là một! Đừng có vội tưởng bởi vì cái sự hòa bình.

CHỈ BỐC THƠM KHÔNG BỐC THỜI BỐ ĐƯA NÀO NÓI DỐI

Mấy ngày gần đây Cộng quân gia tăng công tác phá hoại, khủng bố nhằm mục đích lấy máu chực thọ cáo già khát máu Hồ Chí Minh.

Đề đối phó với những hành động giã man ấy, các lực lượng an ninh Quốc gia đã hoạt động ngày đêm để ngăn chặn và tiêu diệt.

Vụ điển hình nhất là tờ đặc công xâm nhập lãnh thổ Quân Ba. Bọn này đã lấy trường Tiểu học Bàn Cờ làm căn cứ — một mặt địch hỏi thăm sức khỏe Chi Cảnh sát kế cận — một mặt chúng định đặt súng cối để quạt vùi nơi trọng yếu ở Thủ đô.

Nhưng, tất cả âm mưu đó, đã bị dân chúng cũng như Cảnh sát khám phá kịp thời — hành động «phối hợp» sáng giá giữa dân và chính quyền trong vụ này đã cứu nguy nhiều sinh mạng lương dân.

Bọn Con Ong chỉ là kẻ ăn dơ, ở bẩn và văng tục. Nhưng trước sự việc này, Con Ong không thể ngồi im. Xin thành .mục bốc thom Thiệu tá Nguyễn văn Ghi Trưởng Ty Cảnh Sát Quận III một phát.

Con Ong lại càng muốn thom hơn khi nghe tin Thiệu tá Ghi đã khôn g «tranh công khó» của anh em cảnh sát để uốn ngược nhận huy chương khen tặng chiến công này.

Theo tin hành lang cho biết, tên đặc công CS đã thầy vào Th. T Ghi 2 quả đạn Mọc chề... nhưng đạn nó đêch chịu nổ nếu không phen này—sức máy mà Th. T Ghi từ chối nổi chừc Cổ Trung tá.

CẢ KÈ DÈ NGÕNG

Thảo luận về các ông

Tu Bíp

ĐÂY LÀ MỘT BỨC THƯ TÌNH HAY NHẤT THẾ GIỚI

Mình Võ, Thương Sinh, Con Ong,
Đ. mẹ tui bây, dốt như con c. lố mà cũng làm phách. Biết đ. gì mà sửa, hi! con c. l... Tụi bây biết đ. gì về «chiến tranh ông chích». Ông nội bây là «Dự bị Bác sĩ đực» đây. Vẻnh lố tai heo, chó, chúng bây nghe ông dạy bảo đây này. Ở thế giới này không có thằng mẹ đ. nào làm luật «l. bạnh» đó hết. Ông nội bây học 18 năm rồi còn chưa rành nghe STHÉTOS (biết đ. gì không các con?), Spéculum (biết l. tròn, méo ra sao không con?). Sức mầy cho lang thợ rỏ vào, con hi? Ông nội bây chười có hơn tui bây không? Khề! Nghề của chàng mà! Đ. mẹ mầy thằng viết báo Con Ong như c. lố. Bú c. ông đi, ông truyền nghề cho. Mầy con có ngon, trả lời ông, ông chờ. Ông nội tui bây. Ký tên: Trần Bồ Minh, 57165 Trần Nhật Duật — Saigon.

Đó là lá thư của một ông sắp sửa làm Bác sĩ, nghĩa là một ông trí thức, dù chỉ là một ông trí thức mất dạy. Lá thư viết, mắc rất nhiều lỗi chính tả, mà xét ra một học sinh lớp Nhất cũng ít khi mắc phải. Nhưng ông «Dự Bị, Bác Sĩ đực» này đã đề cho t và e, hỏi và ngã cứ loạn lên. Ông mất dạy này, lại là trí thức thì có đau lòng cho trí thức ở cái xứ này không?...

Trong vụ chiến tranh ông chích này chúng tôi đã tự nguyện đứng ra ngoài cuộc. Vì thấy rằng chẳng ăn nhập gì tới mình. Coi như đang coi một vở kịch ở nhà hát lớn. Thấy hay thì vỗ tay, thấy dở thì la lên cho đỡ tức. Ông y tá Biên Huệ, xứ có cái nhà thương điên vĩ đại, đã giết chết một chú nhỏ không cho nhìn thấy ánh sáng mặt trời, hay ông tu bíp Duy Trì, đưa máy chém ra, chém một ông nhà báo gần năm xin một ngày, đến nỗi chưa khỏi bệnh đã phải khăn gói qua nước ngoài, chúng tôi coi những chuyện đó như chuyện của người ngoại quốc.

Ở cái tờ báo Con Ong này, nó lạ lắm, các cụ ạ.

Trề lập trường chính trị, còn tất cả những thứ khác, mỗi đứa đều có một lập trường riêng rẽ. Ít khi nào đồng ý với nhau. Hình như chúng nó cho rằng, trước khi chửi thiên hạ, thì anh em trong nhà phải chửi nhau trước đã. Chú tiệm, đầu bếp, thợ viết chửi nhau chí chạp, chửi vung xích chó, ít khi nào nhường nhịn nhau. Và nhờ có cái lá thư mất dạy kia, nên tòa soạn mới có một buổi thảo luận về các ông tu bíp.

— Nay chú tiệm, mầy đã đọc lá thư này chưa?

— Đọc rồi! Không hiểu sao, chúng mình đang ủng hộ hàng ngũ anh em học trò, đề phá cái luật 6-69 mà chú nhỏ này lại phun ra nhiều hơi độc thế nhỉ?

— Tại sao mầy lại gọi nó bằng chú nhỏ. Nó khoe rằng đã đi học mười tám

năm. Lên 7 tuổi mới có thể đi học. Sách quốc văn Giáo Khoa thư viết rằng: Năm nay, tôi lên bảy, tôi đã lớn. Tôi không còn chơi bởi lẽ lòng như những năm còn bé... Như vậy thì tháng này năm nay cũng cỡ hăm lăm tuổi. Đủ tuổi để làm người làm rồi...

— Tao đề nghị với chúng mầy là gửi lại lá thư đó về địa chỉ 57165 Trần Nhật Duật Saigon, dẫu dờ bố mẹ thằng đó phải dạy nó. Không nên để cho nó mất dạy như thế. Có thằng nhỏ này mà ra làm Bác Sĩ, thì nó hiệp đảm bệnh nhân là cái chắc.

— Mầy có ý kiến gì về đạo luật 64-69.

— Tất cả thợ chích, tu bíp đều bị đưa vào mê hồn trận. Cả hai bên đều là nạn nhân của đạo luật ấy. Tao chắc là giới tu bíp, họ cũng đã biết chuyện đó rồi, nên im tiếng, không thêm tranh đấu. Chỉ để cho học trò xuất quân. Nhưng học trò thì chiến thuật chiến lược đều quá yếu. Chúng mầy thấy như chú nhỏ mất dạy ở trên, viết thư cho báo chí bằng lối đó, thì có khác gì mặt trận giải phóng treo cờ lên... Notre Dame de Paris. Nhất là lực lượng bên kia, nắm được cái sơ đoán của học trò.

— Mầy hãy kể ta vài ba cái sơ đoán của học trò...

— Nhìn sơ qua cũng thấy rõ. Mỗi kỳ thi vào dự bị y khoa, chúng mầy thấy rằng số thu nhận quá ít. Đây là nói về năm Dự Bị. Càng lên những năm trên, càng có một sự «trái sâu rụng rơi». Sinh viên y khoa rất ít muốn bái khóa, xuống đường vì có thể mất chỗ. Vì khó như vậy, nên các chú học trò hành diện vì là Sinh viên Y khoa. Chúng mầy không thấy một chú đề nghị xuống đường, nhưng mặc áo trắng của phòng thí nghiệm. Horn nửa lưới đao của đao phủ thủ là luật Tổng động viên năm chính mình ngay đó. Phá rối trị an là có quyền... lên đường. Đây là chỉ nói sơ qua. Còn nhiều thứ nhỏ mọn và tạp lức khác nữa.

— Mầy nghĩ sao khi các chú y khoa liên kết được với các bạn bè ở các phân khoa khác, để làm một cuộc tổng công kích, tổng phản công?

— Theo ý tao thì sự liên kết ấy hơi hợt lăm. Sự liên kết như được dán liền bằng nước lã. Nhất là liên kết với các chú Dược khoa. Vì các chú Dược Khoa được tuyên truyền rì tai, là thay đổi ý kiến ngay. Các y tá được quyền cho toa mua thuốc, thì các dược phòng sẽ tha hồ mà đắt hàng. Như vậy, trong tương lai, các chú Dược Khoa sẽ là những người «rò rỉ lui» trước nhất.

— Mầy vẫn chưa nói thủ phạm của đạo luật 64-69 ấy là ai?

— Tao chắc chúng mầy đã hiểu là ai rồi... Là cái thằng nhập cảng và bán thuốc tây ở cái đất nước này. Hiện giờ, nó già rồi, tuy rằng nó mới bóc lột được có dân thành phố. Nếu y tá lãnh nghề, cấp toa mua thuốc cho cả đồng bào nông thôn, thì tất nhiên là chúng mầy sẽ thấy «hơn hai mươi triệu đồng bào già, trẻ, con nít» sẽ phải đóng góp mỗi đầu người vài ba chịch thì nó cũng đủ thành những thứ Vương Khải, Thạch Sùng. Bởi vậy, mầy thấy những số báo Con Ong gần đây, tao phải đánh phủ đầu thằng tây Roussel. Đề cho những thằng khác hiểu rằng, tao đã biết rõ tổ con chuồn chuồn. Đừng có dùng chiến thuật Paul Ganay để bắt Paul Ganay.

Tất cả chúng tôi đều đồng ý. Cuộc chiến tranh ông chích đã đi đến thời kỳ nặng, không phải là kịch trên sân khấu như tôi tư tưởng. Các ông tu bíp chưa nghĩ tới việc đẩy quân sinh lực ra chiến trường, cho ra trận chỉ toàn những

vô làm cao thủ hạng nhì. Còn chờ đợi gì nữa đây, hỡi các ông tu bíp?...

Trong cuộc hội thảo này, còn có mặt cả anh quan Tư giảng hồ. Tới bây giờ mới thấy hẳn phát biểu ý kiến:

— Nói tới các anh tu bíp thì chán lăm. Tao vừa ở Cà Mau về. Ở dưới đó, tao thấy có hai nhà tu bíp. Một anh là nhà binh, còn một anh là Trường Ty Chích Đạo. Hai anh đã phang nhau nhiều cú kịch liệt, chỉ vì anh Trường Ty lấy giá biểu gò ngực cho tao quá rẻ. Anh kia sẵn máu Ka Ki, bèn biểu diễn nhiều màn bơi bần bằng đủ mọi cách, chỉ cố ý làm sao cho anh kia mất chỗ ngồi. Mẹ kiếp, bần lăm, chúng mầy a!

Cả tòa soạn Con Ong bèn có một phát bừa nguội. Chúng tôi nghĩ nhiều tới những ông lang Tây nhà binh, chỉ thích được gọi bằng BS. Tôi còn nhớ 1 cảnh diễn ra cách đây đã khá lâu, trong 1 màn khám bệnh ở 1 Bệnh xá. Chú lính ngo ngác, rụt rụt:

— Dạ, thưa Đại úy...

Một tiếng quát:

— Cái gì?

— Dạ... thưa... Đại úy!

— Ở phần sơ anh có Đại úy không?

— Dạ, có.

— Thì về bảo Đại úy của anh khám bệnh cho anh.

Nghĩ tới đây, tôi bèn cắt đứt tư tưởng và hỏi cả làng:

— Bây giờ, chúng mầy hãy tạm quên đi cái thằng học trò mất dạy vừa gửi thư tới chúng mình. Hãy nghĩ tới một giải pháp nào, giúp cho đám «tổ quốc mong cho mai sau».

— Cứ đề cho đạo luật ấy thành hình. Chúng mầy có biết truyện cổ tích này không?... Một ông quan văn, đi qua cổng thành, có một thằng nhỏ đứng trên tường thành, đá xuống trúng đầu.

Tức giận lăm, nhưng ông ta lại tà tà đi lên, khen thằng nhỏ: chần đái giỏi quá. Bác đi mãi tận dưới đó mà cháu cũng đá trên đầu bác được. Thằng nhỏ được khen, khoái lăm. Lần sau, ai đi qua, cũng đá. Bất ngờ, gặp một thằng vũ phu, bị đá trúng đầu, chạy lên, chỉ cần một cú đấm là đủ cho thằng nhỏ chết. Cứ đề cái đạo luật ấy ra đời. Còn khuyến khích nữa.

Rồi lú y tá gà mờ sẽ thi nhau giết người, Tèn nhập cảng thuốc tây sẽ bỏ hết tiền ra mua thuốc. Chỉ vài tháng, đồng bào sẽ sợ chết, không dám tới y tá. Thằng «hạt cảng thuốc sẽ phá sản. Thuốc tẻ là nó sẽ mang đi nuôi heo. Một phát tên, sẽ chết hai cơ chim. Không phải hai con, mà cả một chục con... Tất cả những thằng lớn của cái xứ này, vì đó mà thân bại, danh liệt. Cuộc vui sẽ còn hứa hẹn rất nhiều.

NHÂN TIN: Quan Ba Tàu Bay Vô Ý (Nha Trang)

Đã nhận được bài về du đảng Nha Trang. Cờ như anh mà sợ «Cốp Khánh Hòa» thì khó tin quá. Nói với chị Hải rằng, cứ yên chí, đừng lo về những chuyện không đáng lo. Thân mến D.H.C.

giao chi' for Rent

(Tiếp theo kỳ trước)

Sau chuỗi cười dài dằng dặc, bà Phi kéo vạt áo lau nước mắt thờ hồng học như ngựa kéo xe đến chiều, rồi nói

— Ta khổ lắm. Ta buồn lắm. cả một đời ta là cung vàng điện ngọc ngày xưa khi được vua ân sủng. ta có giết đứa nào đâu... mà ngược lại, ân ta cũng đền, oán ta cũng tho. thế mà, bây giờ tụi nó chó má. Nó vu khống cho ta.

Nó kết án Diên cho ta... tụi nó, bây giờ sống vương giả đứa thì ở Huế, đứa ở Nha Trang, đứa ở Sài Gòn...

Ta muốn về Huế triều kiến Chánh Cung Hoàng Hậu:

— Bẩm Bà Phi, con cứ tưởng bà là mẹ vua Bảo Đại.

— Tâm bậy, đứa nào bảo mi vậy.
— Thăng Dã Sử ạ.

— Tin vào Sử đừng có bầy trò Dã Sử để bôi nhọ Sử. Ta lập lại, vua Bảo Đại là con của chánh cung Hoàng Hậu. Dâu của ta là Nam Phương Hoàng Hậu, nhưng đã chết, mi biết không, ta yêu Nam Phương, ta quý Nam Phương nhất... Ta phải về Huế, để nhìn lại cung vàng điện ngọc...

— Bẩm bà Phi, tên nào đã kết án Diên rồi ấn bà vào đây— hay bà tình nguyện Diên cho đỡ buồn.

Bà Phi giận run, hai tay bà nắm chặt, mặt bà từ từ biến sắc. Những vết nhăn trên mặt xếp lại... bà khóc mà nói:

— Mồ cha mi, mi nở lòng nào an ủi ta kiêu mốt hòng đó. mi cũng bắt nhân như tụi em, tụi cháu ta ừ thì ta Diên. Gia tài ta đó mi cần cho nó rách ra. Ta chán lắm rồi. Ta ở đây cho tụi mi yên trí mà tiếp tục «cần ta» Ta điên ta điên! Cái mồ cha mi đó, mi có biết không, ta kể cho mi nghe... cái lịch sử «tụi chó».

— Bẩm bà Phi bà cứ tiết lộ danh sách bọn chó. Con thề có hồn thiêng non nước chứng giám con «chém cha» tụi nó giùm bà Phi.

Bà Phi ngửa mặt cười nước mắt bà dần giữa trên gò má. Bà kéo vạt áo...chăm chăm khuôn mặt «rân rúm» mà nói:

— Lạy trời phật, lạy hồn thiêng sông núi đã giúp con gặp thằng này..

Bà Phi tiết lộ «tiểu sử» lũ chó phản chủ

— Bẩm bà Phi, bà đọc tên «lũ chó Diên» con sẽ bày hương án «Cúi tạ trời phật» sau đó, con nhân danh bà, con sách đầu tụi nó ra chợ Saigon đốt hết... mỗi đứa 100 trương gọt đầu bôi vôi, rồi treo ngược lên thành cầu nôi. Bẩm bà, cây cầu nôi bắc ngang Bùng Binh Saigon là do sáng kiến «Bất Tử» của mấy ông mấy bà ở trên cao tập tành cúi xuống «thường nghề» Công Lộ. Kể từ khi cây cầu này được ghi trong bảng đồ Thủ Đô, nạn kẹt xe. kẹt người gia tăng. Báo hại mấy nhà Công Lộ phải phơi nắng, dầm mưa để mưa gáy chỉ dẫn cho dân... qua đường..

— Thế còn cây cầu để mần chi?

— Dạ để tặng những đứa no cơm ấm bao tử dẫn nhau «cút bắt» cho bớt mớ bụng, vì hiện giờ BS Hải đang no đòn.. nên có lẽ sẽ giải nghệ nghề cắt da thịt đàn bà.

Đề rồi, các người ấy để thêm vài quả sáng kiến nữa ạ. Báo hại nhà Công Lộ, bây giờ, dân vất vả hơn lúc chưa bắt cầu nhiều. Bẩm bà, Hạ Thần đoán chắc là đã sờ thấy mó thấy cây cầu này hiện đang bỏ không.

— Tại sao cái Dân nhà mi cứng cồ như rứa. Nhà nước làm cầu cho đi.. lại không chịu đi. Cứ tránh hoài. Rủi ông nhà nước nôi diên ông í làm cầu khắp thủ đô thì sao?

— Bẩm bà Phi nếu nhà nước nôi diên trả thù dân cờ đó, con sẽ lên nằm va tại Bộ Kinh Tế. Yêu sách với ông Kinh Tế nhập cảng thêm «đồ đông lạnh» cho dân con đỡ, để họ còn đủ gân mà leo thang. Cái lý do chính đáng nhất, để dẫn giải cái lười «leo thang» hôm nay là do lỗi ông Kinh Tế đã làm dân con phù thủng lở loét vì thiếu chất tươi bổ dưỡng cơ thể. Lại nữa, các ông các bà «bác sĩ y tá» đang gân cổ đòi chức «ông Đội Phước» theo dự luật 64-69 HP... Vương Phi ơi! dân con sắp hết chỗ rồi, nước con sắp giàu đồ nhập cảng rồi.

— Đứa nào lo Bộ Kinh Tế bị chừ:

— Bẩm bà Phi. Trước đây là một chiến sĩ dũng cảm tài ba họ Âu đảm nhiệm đã đưa nền kinh tế xứ này xuống dốc không thẳng. Sau đó và hiện giờ vẫn giòng giới họ Âu lo cái bao tử của thằng Dân Giao Chi.

Bà Phi đập bàn cái rầm rồi quát.

— Mồ cha mi, ta cảm mi không được sờ đến cái lông chân của giòng họ Âu. (kính mong ông cò nhà in đừng xếp nhằm là Âu vỡ, mặt cho đầy, các quan kạ!) Mi biết không, mi lấy giấy bút. Ta kê khai hết lý lịch giòng họ tên thân nhân ta viết rõ từng địa chỉ. Số điện thoại mi về lời cò từng thằng từng con ra chợ Bến Thành đốt hết 100 trương. Rồi treo ngược bọn chó lên Thành cầu nôi cho ta.

Bà Phi viết như máy. Mắt bà đục như mây chiều. Thế mà bà cóc thêm xài kính lão. Bà viết một hơi, rồi đưa cho tôi. (thật tội cho tôi, đã lem nhem ngoại ngữ, lại gặp địa chỉ ghi tên đường toàn bằng chữ Tây. Thôi thì phen này, lại phải gõ cửa ngoài Công Lộ để nhờ và việc dịch tên đường sang Quốc ngữ).

Khi bà Phi trao danh sách «lũ chó» của bà cho tôi bà có đính kèm một xấp hình in trên giấy xanh có hình cụ tổ của giòng họ Trần. Bà Phi nhét xấp hình «gia tội» vào túi tôi rồi phán:

— Ta cho mi tiền xe pháo, nước non dọc đường, cũng từ nay ta nhân danh ta, nhân danh Hoàng Đế Khải Định phong cho mi chức «UY DŨNG VƯƠNG THANH PHU TỬ» có thể gọi tắt là BÀN CHÍ TỬ..

Tôi lạy tạ bà Phi, rồi nhót lên xế 2 cánh chim vàng bay 1 lèo sang trại «Quan sát quốc tế» để bệ kiến bà Hai Tiên tri (tức bà 3 vua).

Bà hai tiên tri «gieo quẻ tứ sắc» hạ bảng phong thần ra tam ban trời biển. Thế nào cũng có đứa lăn đùng ra chết.

Tôi bước vào thấy bà Hai tiên tri đang hạ gậy chống trời (Thế mà trời chưa chịu sụp) Bà cầm gậy đầu sinh, đầu tử trước mặt. Tay cầm dao bén hai bề, tay còn lại co lên ngực (theo lối chào của nhà chùa) bà làm bầm cầu khấn:

— A Di Đà Phật, đệ tử Bùi thị Gắn (73 tuổi) pháp danh Ngô Đại hiện trị vì 3 nước. Nước Dương Gian, nước Thiên Đàng, nước Địa Phủ... Đệ tử có cò già Lục Quốc, xin Ngọc Hoàng Thượng Đế cho «TRĂM» được hạ bảng Phong Thần để cứu nhân độ thế. Đồng thời «TRĂM» xin ra tam ban Trời Biển để trừ loạn tại 3 nước mà «TRĂM» đang trị vì...

Tôi đang định cất mồm thưa, một nữ tín đồ đạo vô vi được biệt phái hầu hạ bà 3 vua liền đưa tay lên môi, xuyt một cái. Tôi đành câm, để nghe bà Hai 3 vua chăm lo việc nước.

Bà Hai gọi đệ tử của bà rồi dạy việc:

— Con hạ cái Quan tài xuống con để ngay ngăn trước mặt ta, ta sắp bắt bọn bán nước cầu vinh bọn chính trị sa lông. Bọn đâm lén vào lưng dân tộc. Bọn nguy trí thức bọn đang bắc thang hò hét cò động cho cái dự luật «ông đội Phước» mang ám số 64-69 HP. Ta đồng ý với thằng Đề húc Càn, yêu cầu chính phủ VNCH yêu cầu hai viện Lập pháp, Yêu cầu hết, không trừ ai sót cả. cứ cho cái dự luật 64-69 HP vào đời. Dân An Nam saugần một thế kỷ «Pac-Co» với đủ mọi thứ giặc. Nó đã trưởng thành và thông minh ra rồi. Phải cho cái 64-69 HP vào đời để bọn «bán và chế» thuốc Tây, theo chữ gọi là ÂU DƯỢC nó ném chai, ném hộp, ném dao và phi tiêu vào tìm thằng dân bệnh hoạn, để tụi nó có tiền xây nhà, mua tình, mua địa vị cao sang trên mồ hôi nước mắt dân nghèo nhất là anh em chiến sĩ đang ghim tay súng bảo vệ từng tấc đất tổ tiên...

Bà Hai ngừng nói, nghỉ một 5 phút rồi truyền tiếp:

— Con đi «phôn» triệu hồi thằng họ Trần cho ta dạy việc...

* NGƯỜI HỌ TRAN

* Quý vị bình tĩnh chờ đợi, Bà Hai Tiên tri và bà Vương Phi đã tiết lộ với Người Họ Trần những «Bí mật» gì? Xin quý vị cứ xi cô hồn 10 từ cho Con Ong. Số tới, Người Họ Trần khai hết, rồi có lần đùng ra chết ở chân Cầu Nôi... Nó cũng yên lòng, Nội Tò Trần Nguyễn Hân hiện đang ngày đêm tại Bùng Binh chợ Saigon. Nhất là, dưới chân nôi tồ lại có Liệt Nữ Quách thị Trang (một chiến sĩ chống bạo tàn mà phải chịu đời vẫn số) phò hộ Người Họ Trần.

(Còn tiếp)

cút mẹ

chúng mày đi!

Một ông nghị đồng họ Trần Ngọc vừa tiết lộ một tin... đáng khóc: Lắm hạm kênh, lớn tại xứ ta đang tìm đường, nẻo phứt...la poóc

Chúng chính là bè lũ chuột ngày Chuyên môn nghề đục khoét xưa nay

Gian tham, ăn cắp tàn công quỹ

Rắc bần bôi dơ đất nước này

Chúng đúng là quân «bốn huyết ky»

Đồ Tây, đồ Mèo xực văng Tê

Sa lông toác họng yêu nôi giống

Đủ chức vị này, phái đảng kia

Sau lớp vỏ sơn phết loại loè.

Chẳng qua ăm từ vôi vinh thê

Giờ đây ngùi thấy mùi giòng bào

«Phú linh» quân ta đã liệu bề!

Chuột dịch muốn toan chuồn khỏi tàu

Tương tàu sắp đắm há? — Còn lâu!

Còn dư sức lướt muôn trùng sóng

— Cút mẹ mày đi! Giống ngựa trâu

Chúng mang theo ết cả thê nhi

Của nôi, chìm, chẳng thiếu thức chi

Còn có một điều, không biết chúng

Có đào mà bố để đem đi

Sang tìm nơi táng ở hàm rỗng

May phát nghề bồi bấp chính tông

Giặt giáy, đớp thừa người tứ xứ

Cả lò phê phờn kiếp nô vong

Đất nước điu cần lú quắt quay

Con Hồng cháu Lạc vẫn còn đây!

Loài ròi bọ thờ dơ không khí

Xéo gáp! Tiên sư bố chúng mày.

PHÚ DE GIAO CHỈ

★ THƯƠNG SINH nã cầu

LẠI NÓI VỀ SỰ CÒ KÈ CỦA CHÍNH ĐẢNG CỜ THỤ GIAO CHỈ

Khi tổng thống Nguyễn Văn Thiệu tuyên bố sẽ lập đảng, Thương Sinh mừng lắm. Những tưởng đảng của tổng thống sẽ đầy những cái xe bò chính đảng của Giao Chỉ vào phú de. Nhưng khi biết, vì muốn duy trì tình đoàn kết, đảng của tổng thống sẽ kết hợp các chính đảng cờ thụ Giao Chỉ thành một liên minh, Thương Sinh buồn mười lăm phút. Rồi khi các chính đảng cờ thụ đặt vấn đề Liên Minh Thân Chính Quyền hay Liên Minh Cầm Quyền, Thương Sinh buồn thêm hai mươi bảy phút nữa.

Dù bảo chữa cách nào, chính đảng cờ thụ vẫn để hở cái cánh cửa tham vọng, trục lợi khi xung phong kết hợp thành một liên minh. Cầm quyền mới ăn giải, mới có ghế. Chứ thân chính quyền vừa mang tiếng hót nhằng vừa chẳng ăn cái giải rút gì. Điềm qua công đức và sự nghiệp của các nhà lãnh tụ chiếu nhất, chiếu nhì của bốn đảng bự xung phong vào liên minh chính quyền, Thương Sinh thấy những khuôn mặt u ám của chính trường sau đây:

VŨ HỒNG KHANH (Lãnh tụ chiến nhất của Việt Nam Quốc Dân Đảng hệ phái).— Vũ Hồng Khanh. — Mặc dù, người là lãnh tụ lão thành, "ai bao năm từng lê gót nơi quê người" ở bên Tàu nhưng người lại chỉ đa sát hơn là đa... kiến thức. Những người ở VN phục Quốc Hội chưa quên những ngày đang tranh đấu máu những năm 45-46 ngoài Hà Nội. Lãnh tụ họ Vũ đã «pho» rất nhiều đảng bạn. Rồi, chỉ vì ít ghế ở quốc hội Việt Minh, họ Vũ hy sinh rất nhiều đồng chí. Tiêu thuyết «Khởi Sóng» của Lý Thăng diễn tả rõ rệt cái tài năng của lãnh tụ họ Vũ. Những người Việt Quốc trẻ tuổi phải giả từ họ Vũ, lập chiến khu riêng, vừa Thới Tây vừa Thới Vem. Trong khi, họ Vũ ở lại... liên hiệp mí kẻ thù chung. Nhà văn Nguyễn Mạnh Côn suốt bị họ Vũ xử tử nếu không không được lãnh tụ Nguyễn Tường Tam can thiệp đúng lúc. Thất bại chuyện toan tính chia thiên hạ mí Vem, họ Vũ lại... lưu vong. Và rồi cái khí tiết của nhà cách mạng này chỉ đầy ghế Bộ trưởng Thanh niên phù du mà cụu hoàng Bảo Đại phát cho ông. Sau Genève, người chỉ vào tù. Chống Ngô Đình Diệm đấy! Người nổi bật cái hôm kéo đàn em, vợ con và ma rí sến xuống đường chống đối Ủy Ban lâm thời điều Nguyễn Tường Tam. Tự đó, người thất nghiệp. Đến nay, người già nua và lại gặp thời...

PHẠM THÁI (Lãnh tụ chiếu nhì của VNQDD hệ phái Vũ hồng Khanh).— Thành tích của ông lãnh tụ này là... xuất thân từ chiến khu Nam Ngãi. Tài ba, đức độ của ông đã biểu lộ hết trọn khi Nguyễn Khánh phát cho ông cái ghế Thông Tin. Ông hung hăng con bộ xít, đóng cửa hết các nhà báo chế độ cũ. Chờ ông bớt hung hăng Nguyễn Khánh bê mộng xừ Trần ngọc Huyền trước hết quyền cai trị báo chí của ông. Ông lui thủ, buồn thấy mờ Rồi Nguyễn Khánh đâm thương hại, lại bê mộng xừ Huyền đi. Lãnh tụ Phạm Thái nổi tiếng nhờ ở căn nhà đường Công Lý của nhà nước, đuổi mãi ông mới dọn. Báo Xây Dựng của đạo sĩ Lâm đánh ông này khá kỹ.

TRƯƠNG CÔNG CỪU (Lãnh tụ Dân Xã Đảng) Thành tích cách mạng của ông này là hay khoe "cụ Diệm bảo tôi thế này, cụ Diệm bảo tôi thế nọ." Hồi ông thuyết trình một phát ở Thị Nghè, ông nói: «Người quân tử thời nay phải chui vào cầu tiêu bần mà dọn dẹp cho nó sạch, đừng thấy bần mà cáo quan về ở ăn.» Nhưng, cứ theo quý vị ở Bộ Ngoại giao, khi cụ Vũ Văn Mẫu xuống tóc từ chức, ông Cừu được cụ Diệm ban ơn thay chỗ ông Mẫu. đã đề đời câu nói bất hủ: «Tổng thống bảo tôi ăn... tôi cũng ăn!» Ôi, ông lãnh tụ Nhân Xã Đảng của tôi! Dù bạn Lê trọng Quát luôn tỏ lòng cảm mến Thương Sinh, Thương Sinh vẫn không sao nghĩ nổi ông Trương Công Cừu, bạn a!

NGUYỄN GIA HIỂN (Lực Lượng Đại Đoàn Kết).— Ông này sẽ chẳng là cái quái gì nếu linh hồn ông không là đạo sĩ Nguyễn Quang Lâm, chủ nhiệm nhật báo Xây Dựng. Ông chỉ được mỗi ngón võ chống Cộng kiểu Hồ Nai và có đoàn vệ binh đen, sẵn sàng vác gậy xuống đường hoan hô, đã đảo bất cứ lúc nào.

NGUYỄN HÒA HIỆP (VN Quốc Dân Đảng Miền Nam).— Già quá rồi. Ông chỉ còn là 1 bonpapa hơn là 1 lãnh tụ đảng phái. Cầu trời cho ông biết vui cảnh điền viên. Vì quý ông, Thương Sinh bèn không nêu thành tích chấp chính của ông.

Đại để vài nét chấm phá chân dung các lãnh tụ xung phong đứng sau lưng tổng thống là thế đó. Những người ấy, được ông tổng thư ký Nguyễn Văn Hường vờ vào liên minh là hành diện rồi. Tưởng chả nên cò kè bớt một thêm hai nữa. Thương Sinh nghĩ tới các đảng lãnh tụ cò thụ này, ngao ngán ra rít. Nên vẫn muốn tổng thống quên ông ta đi. Quên đi và kết hợp toàn những Người Mới, Trẻ Trung, Nhiệt Thành. Thiên Chí thành một liên minh. Như thế mới gọi là có...Giới Mới.

CẤP TIẾN CHỐNG CỘNG

Thương Sinh đã nhiều lần, trên nhiều báo, viết rằng rất có cảm tình với Phong trào Quốc Gia Cấp Tiến của nhĩ vị lãnh tụ Nguyễn Văn Bông—Nguyễn ngọc Huy. Cảm tình vì phong trào này chống cộng ra rít. Chống cộng ra rít mới là đại cuộc. Còn những mơ hồ về xuất xứ của phong trào chỉ là tiểu tiết. Sự cảm tình mí Cấp Tiến của Thương Sinh bèn được... chiếu cố. Kể thất phu chuyên bắt chó chạy rông này lấy làm một sự hân hạnh lắm lắm Người ta muốn Thương Sinh «đổi thoại thân mật» với giáo sư Nguyễn Ngọc Huy trước khi giáo sư Huy qua Paris kỳ này. Thương Sinh sẽ đi «đổi thoại»! Bạn đọc đón coi, nếu không mắc xi phé, Thương Sinh sẽ gặp ông Nguyễn Ngọc Huy và đổi thoại đề tài «các ông có giàu không, tiền đâu các ông lập phong trào, ai tài trợ các ông chỉ cho tôi ít địa còm được chẳng? Văn văn. Vóc dáng ông Nguyễn Ngọc Huy sẽ được diễn tả đầy đủ trong bài «Diện kiến giáo sư Huy».

TIẾN SĨ THẬP THÀNH

THẠC SĨ MA CẠO

Trên các nhật báo, dưới nhiều «ác tích» dù câu bắt thành cú, dù lý luận lem nhem cà kê đê ngỗng, tác giả của chúng nó — những bài báo các kê — vẫn hiện ngang phát bằng cấp của mình trước cái tên mình.

Ti dụ: Lại nói về trí thức chồn lùn. Bài của Tiến sĩ Nguyễn Bất Hào. May Đượi giao chỉ khác đượi ma róc ở chỗ nào. Bài của Nguyễn thị Cẩm Đan (tiến sĩ khoa học). Hay Đổi thoại mí ông tư lù Tôn Thất Thiệp. Bài của giáo sư Nguyễn Thập Nguyễn. Văn văn

Trong cái tình thân khoe bằng cấp đó, trên tuần báo Con Ông bạn đọc đã thấy tiến sĩ Chuồng chó Thập Thành đem bằng ra chọi rồi đó. Lần này, thạc sĩ Ma Cạo sẽ viết bài «ác tích đờ phồng» cho Con Ông. Khi những tiến sĩ, thạc sĩ viết vâu, viết báo, nói theo ông cụ Vip KK, người quân tử phải bịt mũi mà đọc.

HÃY CÒN LIÊM SĨ

THẾ LÀ TỐT LẮM

Trong một văn thư khuyến cáo các tay viết trào lộng, Nha Báo chí đã ân cần «thông cảm» với anh em đừng nên dùng các danh từ Nhà Hát Tây, Nhà Hát Nhón, Viện Nhi đồng, Viện Bờ lão, Nghị đực, Nghị cái v.v... để nói về lưỡng viện Quốc Hội. Chắc chắn là một số đồng các ông Dân biểu đã «nồi da gà» khi bị báo chí khinh bỉ nên mới năn nỉ với Nha Báo chí xin nhà báo. Như vậy tức là các ông ăn hại dái nát ấy vẫn sợ báo chí. Văn sợ báo chí tức là vẫn sợ dư luận dân chúng. Tức là còn liêm sĩ. Báo chí nói chung, Con Ông nói riêng, khi miệt thị cá

ông, không có ý muốn đập chết các ông đâu. Mà chỉ muốn làm thức tỉnh sự liêm sĩ ở tâm hồn những con người bất cổ liêm sĩ. Nay sự bất cổ liêm sĩ của các ông bị lung lay, Thương Sinh há hê lắm. Xin Chúa hãy giúp các ông làm người. Làm người hách hơn làm sâu bọ, các ông nhớ giùm thế.

THỜ GỬI ÔNG LƯU VINH LŨ

Thưa ông,
Thằng cu Duyên Anh đã được ông gọi lên Nha Báo chí. Ông đã cho nó một cơ hội phục vụ Nhi đồng Giao Chỉ. Ông anh dưng cấp ngay cho nó cái giấy phép tục bản tuần báo Búp Bè đổi tên thành Tuổi Ngọc. Như vậy, ông là người chịu khó theo dõi báo chí và nhận ra ngay những người có thiện chí. Duyên Anh nhờ Thương Sinh gửi lời cảm ơn ông. Thương Sinh cũng xin cảm ơn sự chiếu cố của ông.

Chào hân hoan
T.S.

GỬI ÔNG ĐẠI SỨ ỨC ĐẠI LÝ

Thưa ông... «nhà giám»
Lúc 11 giờ 30 ngày 8-5-69, bạn tôi là nhà văn, nhà làm phim Minh Đăng Khánh cưỡi cái xe Vespa bản nhất nước Giao chỉ đi trên đường Công Lý. Hán đi đón con ở trường, bèn bị chiếc xe của chiến sĩ Úc đại Lý nhân hiện con cần gu ru ừ vào đất. Hán mới lăn kèn ra đường, tay phải bị thương nặng. Mav lúc ấy không có xe nào lướt qua chứ không hán đã ca bài «Về nước chúa» rồi. Ủi lăn kèn hán xong, chiến sĩ Càng gu ru bèn làm một cử chỉ rất hào hiệp Úc Đại Lý là, de xe đầu sát bên lề rồi kéo cái vespa của gã nhà văn nghèo yê lẽ theo dựng lên. Đoạn đech cần hỏi han gì cả, chiến sĩ Càng gu ru ghi hàng chữ sau đây.

NO 3792836

SPR RL GOUDEY

PET II MCGD

AQ AFV

Rồi cúi vào tay nạn nhân. Và đồng. Bạn tôi méo mó nghề nghiệp, đau thấy mẹ vẫn dùng tay trái chụp nâng cánh tay phải bị thương, đến tìm túi tặng tôi một miếng ăn. Tôi bèn được chiêm ngưỡng dung nhan chiến sĩ Càng gu ru cao cả và cái xe Volkswagen cỡ lớn số xe AMF 140.617. Nếu ông đại sứ muốn có tấm ảnh này làm kỷ niệm, xin tới Con Ông, chúng tôi sẽ tặng cả phim. Tôi viết thư này cho ông để cho đỡ buồn, chớ không mong ông bồi thường bạn tôi đâu. Còn lâu Úc Đại Lý mới bồi thường, ông đại sứ nhĩ?

Tôi đau khổ chào ông
T.S.

THANH MINH

Xin thanh minh thanh nga. Sức Voi Trần Quân không phải là bạn Người Họ Trần, Mong bạn Trần Quân và bạn bè của bạn đều hoan hi.

CHÍNH-LUẬN có làm lợi cho Cộng sản?

CHÍNH-LUẬN có thay đổi lập trường?

CHÍNH-LUẬN

đã tái ngộ bạn đọc ngày 12-5

- Đã chán những trò lố lăng nhảm nhí
- Đã muốn trở về những ngày xưa còn bé
- Hãy chờ đọc

TUỔI NGỌC

(Tuần báo mật Ong của Tuổi Thơ)

DUYÊN ANH chủ trương

QUẢN NHIỆM NGUYỄN VĂN MINH
In tại nhà in Dân Nguyễn 54 Võ Tánh SG.